

ralforsamling, der vedtager Statutforandringer, skal bestaa alene af Interessenterne eller tillige af Obligationsejerne — som det er sket i enkelte Kreditforeninger — og i sidste Tilfælde vide vi ikke, i hvilket Forhold disse Obligationsejere skulle stemme, om det skal være i Forhold til Summen af deres Obligationer eller saaledes, at hver Obligationsejer faar en Stemme. Maaske kunde den højtærede Indenrigsminister allerede her give tilfredsstillende Oplysninger, saaledes at den Mangel, jeg her har tilladt mig at fremhæve, bliver mindre følelig.

Endnu er der en anden Oplysning, som ogsaa vilde være i ikke ringe Grad vejledende for Rigsdagen, om den forelaa. Jeg nærmer mig imidlertid her et noget kildent Punkt, men jeg har dog ikke kunnet undlade at fremdrage det, fordi det har sin virkelige Betydning. Det er, at der forelaa Oplysninger om, hvilke Mænd det er, der som Direktion først skulle føre denne Sag ud i Livet. Thi sikkert er det, at den Maade, hvorpaa dette første Skridt paa Vejen bliver gjort, kan og vil faa en temmelig afgørende Betydning for hele Sagens Gang.

Efter at have gjort disse faa Bemærkninger om, hvad jeg savner i Lovforlaget, skal jeg ikke undlade at sige, at for øvrigt finder jeg Bestemmelserne særdeles gode, og det ligger nær for mig at sige dette, idet jeg ikke ser, at en eneste af de Bestemmelser, der fandtes i det af mig indbragte Lovforslag, savnes her. Det vil sige, der er et Par Bestemmelser, som den højtærede Minister ikke har fundet være nødvendige at optage. Det er maaske med Rette, at han ikke har gjort det; thi den ene, der var en meget stærkt sikrende Bestemmelse, er formodentlig overflødig, nemlig den Bestemmelse, at saa snart der var blevet udkrevet et vist Beløb gennem det solidariske Ansvar, var Ministeren ikke alene berettiget, men ogsaa forpligtet til straks at skride ind. Denne Bestemmelse savnes som sagt her, men jeg tillægger den ikke nogen Vægt. En anden Bestemmelse, som er udeladt her, kunde maaske faa nogen Betydning, men jeg mener, at fordi den er udeladt her, er man ikke afskaaren fra at bringe den til Anvendelse. Under Litra e. bestemmes det, hvorledes Obligationerne skulle være delelige, og det mindste Beløb, som de maa lyde paa. Da vi saa nylig have haft Konverteringsloven til Behandling, ligger det nær at komme ind paa det ønskelige i, at Obligationer, udstedte af den kommunale Kreditforening, ogsaa kunde

finde et Marked i Udlandet. Der var ogsaa i det Lovforslag, der i sin Tid var fremme, en Bestemmelse om, at de kunde udstedes saavel i Reichsmark som i Francs og Sterling, men selvfølgelig til højere Beløb, end her er bestemt. Saa vidt jeg erindrer, var det mindste 500 Reichsmark, 500 Francs og 50 Pd. Sterling. Det skal jeg imidlertid ikke opholde mig videre ved, idet jeg antager, at en saadan Ordning ikke vil være afskaaren, fordi den ikke utrykkeligt nævnes.

Ved Siden af den Tak, som jeg allerede har ydet den højtærede Indenrigsminister for Lovforslagets Fremsættelse, skylder jeg ogsaa en Tak til den Komite, der er nævnt i Bemærkningerne til nærværende Lovforslag. Jeg glæder mig over, at denne Komite har arbejdet paa denne Sag, og jeg tror paa Forhaand at turde lykønske den til, at den vil se et godt Resultat af sine Bestræbelser. Jeg haaber, at denne Komite vil faa mere Gavn og Glæde af sit Arbejde, end jeg og de Mænd, der trofast samarbejdede med mig, i sin Tid fik af vort meget omfattende, meget bekostelige og dog desværre aldeles ørkesløse Arbejde. Hvis jeg turde tro, at en anbefaling fra en Mand, der indgaaende i mangfoldige Aar har beskæftiget sig med den her omhandlede Sag, kunde nytte noget, da staa min varmeste anbefaling for denne Sags gode og hurtige Fremme til Tjeneste.

Johansen: Det er jo ret naturligt, at der ude omkring i de forskellige Kommuner er en Bestræbelse for at faa en saadan Kreditforening oprettet, eller at de i alt Fald tilraade at danne en saadan Forening, hvor de kunne faa Laan til en billigere Rente. Det er jo saaledes, at der stadig stilles større og større Krav til Kommunerne. De maa foretage temmelig betydelige Byggearbejder dels ved Skoler, dels ved Indretning af bedre Fattighuse og Hospitaler, ligesom de ogsaa maa afholde Udgifter til Istandsættelser, Anlæg af ny Veje, Brobygninger og den Slags Ting. Til disse Arbejders Udførelse kræves der en større Pengesum, end det kan være rigtigt at ligne paa et enkelt Aar, og den maa derfor affetales gennem en længere Aarrække. Hidtil har det imidlertid været saaledes, at selv om Kommunalbestyrelserne have været i Stand til at byde den fineste Sikkerhed, have de dog maattet betale en meget højere Rente end private. Det synes derfor at være rigtigt at gøre det Skridt, som her er gjort for at opnaa en